
**El 20 de març, *Riu avall*, nou poemari d'Amat Baró a Fonoll,
amb postfaci de Laia Malo.**

***Riu avall*, és una confessió sense reserves nascuda del dolor i
envernissada amb els pinzells del joc i la innocència,
senyal que ja és marca d'estil en Baró.**

**Un soliloqui que Amat Baró aprofita per
passar revistadel món,
dels altres i d'ell mateix.**

**886 versos que s'emmarquen en la tradició
des d'Ausiàs March a Enric Casasses,
passant per Gabriel Ferrer i
Verlaine, entre altres.**

Riu avall és un breu poema èpic on Amat Baró assenjala sense tabús els conflictes de la civilització en l'actualitat: la solitud i el patiment que ha suposat el pas sobtat d'un món lligat encara a tradicions mil·lenàries a una era virtual que ha tallat tots els lligams amb el passat. La salut mental, les drogues, la pornografia, la família, el compromís social, el valor de la cultura, el pensament... tot hi és tractat des d'un jo lúcida que sofreix, tot s'hi descriu amb astúcia i dolor, amb sarcasme i saviesa.

Per aconseguir aquest objectiu, Amat Baró se serveix de tots els estrats de l'idioma, diacrònics i sincrònics, com una unitat amb un objectiu: la creació literària. Per això els arcaïsmes no en sonen, els barbarismes esdevenen naturals i els dialectalismes no grinyolen. I tot en vers decasíl·lab. Trobadoresc a voltes, petrarquista en d'altres i a la xamberga quan li sembla; amb una música i un ritme oscil·lant entre l'harmonia i les dissonàncies, entre la varietat melòdica i la monotonialitat dels mantres. I rimat.

La vida no és per al que més controla
sinó pel qui observant-la –oh!– s’envola,
pel qui després de cada mastegot
va encar amb el cap més dret, com el Charlot,
pel qui sap que l’amor és llest pro pobre
i que el cel fins que no ho perds tot no s’obre.

Riu avall s’emmarca en la tradició d’altres extenses composicions monologades, com el «Poema inacabat» de Gabriel Ferrater o el «Cant espiritual» d’Ausiàs March. Amb tots dos, aquest comparteix el mètode expositiu: una intel·ligència i un nivell de consciència extrems que desvelen les fonts del patiment, social i individual, al temps que es mostren incapaçs de trobar-hi cap remei.

La biografia del *pathos* del poeta conforma el senzill argument de *Riu avall*, el qual s’exposa amb episodis que van naixent l’un de l’altre com si fossin nines russes; idees juxtaposades sense perspectives ni divisió de plans que esgoten totes les possibilitats d’anàlisi lògica i filosòfica i no deixant res per a la interpretació. Un procés narratiu que recorda la poesia oral i improvisada que l’Amat ha viscut a casa seua des de la primera infantesa. En aquest sentit, a l’autor li agrada de dir que l’alè que l’inspira és el de la “musa amb texans”, o musa levis (la musa lleu patrona de la lírica que s’oposava a la musa gravis dels poemes èpics), que toca la guitarra i té experiències lisèrgiques.

«La poesia podria ser l’aigua que regala pel tall d’una pedra, i podria ser el crit petit que fa quan neix, quan esdevé font. El dring que diu: “Ei, gripaus, ocells, abelles! He nascut i em vull compartir amb vosaltres”. Podria ser el mot que sona (només) quan entra en contacte amb l’aire i amb més aigua, i que convoca les criatures de la vora a afegir-se al cant, a la dansa.

[...] *Riu avall*, l’Amat ens canta. No ens estranya gens, éssers estranys com som —lectors!— que les venes li desbordin i, cabaloses pel desgel d’un munt de neu àcida, formin ràpids que cavalca com un genet entrenat pels simbolistes, pels indígenes de la Riba mare.» del postfaci d’**Laia Malo**

L’AUTOR

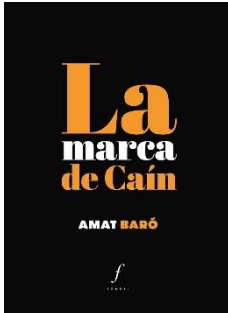

Amat Baró

(Almacelles, 1982) Viu de la poesia que escriu i de la que ha publicat en els llibres *Abracadabra!*, *On has deixat la falç?*, *Gegantíssims*, *La marca de Caín* i *Poemes saturnians* (versió catalana de Verlaine). També viu de la poesia que recita en bars, biblioteques o instituts i de la que explica en llibreries, aules o casals. De la que edita amb Julián Acebrón i de la que llegeix i canta en solitud. Després es guanya la vida com pot.

[Disponibilitat per a entrevistes](#)

TAMBÉ A FONOLL

Recull d'una trentena de poemes que identifiquen les malures de l'esperit postmodern amb una condemna original i tan antiga com el plor del primer ésser humà. El llibre explora la *marca* amb què el dit del déu bíblic assenyalà el front de Caïn el fratricida i hereta un tema que han cultivat grans escriptors de la tradició literària occidental, com Herman Hesse, John Steinbeck o Josep Carner. Les composicions líriques i elegíiques segueixen un periple tortuós que recorre tots els estadis que transitaren Dant i Virgili en la *Comèdia*, primerament rebutjant el senyal damnificador, assumint-lo després i, finalment, celebrant-lo com la gràcia i el mitjà per a la salvació.

Riu avall

Amat Baró

Postfaci de Laia Malo

Pàgines: 68

PVP 13,00 €

ISBN: 978-84-127843-4-3

Col·lecció: Joan Duch, 73

[Editorial Fonoll](http://www.editorialfonoll.cat)